

Lekcja 7

18 sierpnia

Pierwsza podróż misyjna

Tekst biblijny: Dz 13.

Cel ucznia

Poznanie: Określenie miejsc, celów i metod chrześcijańskiej misji.

Odczucie: Zrozumienie, że powodzenie misji zależy od polegania na Duchu Świętym i Jego kierownictwie.

Działanie: Zaangażowanie w misję zboru.

Plan nauczania

I. Poznanie: „Dlaczego?”, „gdzie?” i „jak?” misji.

A. Jak twój zbor wspiera twój udział w misji? Czy macie jakiś plan działania? Jeśli tak, to jaki?

B. Jaki zespół misyjny wybrałeś? Jakie finansowe i organizacyjne środki zabezpieczyliście w ramach działalności misyjnej?

II. Odczucie: Realizacja misji.

A. Dlaczego musisz prosić o kierownictwo Ducha Świętego, zanim jeszcze rozpoczniesz działalność misyjną? Dlaczego członkowie twojego zespołu misyjnego muszą doświadczyć mocy jedności między sobą, zanim będą mogli skutecznie uczestniczyć w misji?

B. Rozważ uwzględnienie w planie misji punktu wsparcia w miejscowościach, które planujecie odwiedzić. Na czyje wsparcie możesz liczyć w tych miejscowościach?

III. Działanie: Zaangażowanie wyznawców.

A. Jak zamierzasz zaangażować wyznawców w miejscowościach, które zamierzasz odwiedzić?

Podsumowanie: Powodzenie misji zależy od polegania na Duchu Świętym, wsparcia zboru organizującego misję oraz poświęcenia misjonarzy w realizacji planowanego zadania.

Cykl nauczania

Etap 1 - Motywowanie

Tekst biblijny: Dz 13,1-3.

Kluczowa koncepcja duchowego rozwoju: Misja ewangelii nie opiera się na ludzkiej inicjatywie. Nasz Pan podkreślił to wyraźnie tuż przed swoim wniebowstąpieniem: „Weźmiecie moc Ducha Świętego, kiedy zstąpi na was, i będziecie mi świadkami w Jerozolimie i w całej Judei, i w Samarii, i aż po krańce ziemi” (Dz 1,8). Plan opuszczenia Ur nie wynikał z przemyśleń Abrama. Mojżesz nie powołał się sam do wyzwolenia Izraelitów. Jozue nie wymyślił rozstąpienia się Jordanu. Izajasz nie wybrał sobie kariery proroka. Daniel nie wymyślił profetycznego teleskopu. Estera nie zdawała sobie sprawy, że przyczyni się do ocalenia Żydów w Persji. Piotr nie porzucił rybackich sieci dlatego, że sam znalazł sobie nowy pomysł na życie. Także Saul nie został pierwszym wielkim chrześcijańskim misjonarzem pod wpływem marzeń z dzieciństwa. W każdym przypadku to Duch Święty był Tym, który kierował powołanie.

Tylko dla nauczyciela: Zanim będziemy rozważać pierwszą podróż misyjną Pawła, powinniśmy zwrócić uwagę na to, jak Duch Święty zaplanował misyjne zadanie Pawła. Wszystko zaczęło się w Antiochii Syryjskiej. Tamtejszy zbor został założony przez wyznawców, którzy uciekli z Jerozolimy wskutek prześladowań, jakie wybuchły po ukamienowaniu Szczepana (zob. Dz 11,19). Antiochia była jednym z pierwszych zborów, w którym dostrzeżono wizję Kościoła bez murów. Choć ewangelia była najpierw głoszona Żydom, to jednak przyjmowali ją także przedstawiciele innych narodów. Wszyscy oni otrzymali dar Ducha Świętego. Ta niesamowita wieść wstrząsnęła zborom w Jerozolimie. Przywódcy postanowili wysłać zaufanego człowieka, by zbadał to, co dzieje się w Antiochii. Wybrali Barnabę, a ten ujrzał, czego Duch Święty dokonał w Antiochii. Wyłonił się tam nowy twór będący wynikiem powstawania wielonarodowego Kościoła. Barnaba potrzebował pomocy, by służyć w tym szybko rozwijającym się zborze, więc udał się do Tarsu i sprowadził stamtąd Pawła. Razem usługiwali w zborze antiocheńskim. Nie był to ani zbor rzymski, ani grecki, ani żydowski. Żadne tego rodzaju określenie nie pasowało do tej nowej społeczności. Tak więc powstała nowa nazwa: „W Antiochii też nazwano po raz pierwszy uczniów chrześcijanami” (Dz 11,26).

Wraz ze wzrostem liczebnym zbor antiocheński rozwijał się też duchowo. Byli w nim prorocy i nauczyciele, a przyłączali się do niego ludzie z najwyższych klas społecznych (Dz 13,1-3). Kiedy wierzący służyli, pościli i modlili się, Duch Święty nakazał im: „Odłączcie mi Barnabę i Saula do tego dzieła, do którego ich powołałem” (Dz 13,2). W ten sposób rozpoczęła się pierwsza podróż misyjna.

Dyskusja: Czy kiedykolwiek czułeś ukłucie w sercu, głos mówiący ci do ucha czy bezpośredni nakaz zaangażowania się w misję? Jak możesz zaplanować swoją podróż misyjną? Gdzie się ona zaczyna, a gdzie może się skończyć? Podziel się z uczestnikami lekcji swoim doświadczeniem w wydawaniu świadectwa ewangelii.

Etap 2 - Badanie

Tylko dla nauczyciela: Zmartwychwstały Jezus zobowiązał uczniów, by zanieśli ewangelię do Jerozolimy, Judei, Samarii i po krańce ziemi. Wylanie Ducha Świętego w dniu

Pięćdziesiątnicy i mocne świadectwo Piotra, Szczepana i innych wstrząsnęły Jerozolimą i Judeą, kiedy zaczęto głosić przesłanie, że w Jezusie starotestamentowa nadzieja na przyjscie Mesjasza została spełniona. W Jerozolimie założone zostały mocne fundamenty Kościoła chrześcijańskiego, ale powstała także silna opozycja do drogi Jezusa generująca fale prześladowania począwszy od męczeńskiej śmierci Szczepana. Ale a opozycja i prześladowanie przyczyniły się do rozgłoszenia ewangelii w Samarii i pogańskich terytoriach imperium rzymskiego. Zbór antiocheński rozpoczął realizację zlecenia Jezusa, iż Jego misja ma dotrzeć do krańców ziemi. Paweł, Barnaba i ich zespół misyjny był gotowy do drogi.

Komentarz biblijny

I. Misja na Cyprze (przeczytaj Dz 13,4-12).

1. Ewangelia na Cypr została zaniesiona przez tych, którzy uciekali przed prześladowaniem po śmierci Szczepana. To właśnie z Cypru udali się pierwsi misjonarze, którzy zanieśli ewangelię do Antiochii (Dz 11,19-20). Wreszcie antiocheńska społeczność wiary pod kierunkiem Ducha Świętego postanowiła zmienić miasto zwane „Królową Wschodu” w globalne centrum dobrej nowiny Jezusa Chrystusa. Tak więc Barnaba, rodowity Cypryjczyk, oraz Paweł, były prześladowca, zjawili się na Cyprze w ramach swojej pierwszej podróży misyjnej.

2. Przedstawienie przez Pawła ewangelii Sergiuszowi Pawłowi, namiestnikowi Cypru, jest pierwszym znanym przypadkiem, by tak wysoki rzymski urzędnik miał okazję poznać dobrą nowinę o Jezusie Chrystusie. Szatan usiłował udaremnić działania Pawła. Posłużył się w tym celu czarownikiem oferującym swoje usługi namiestnikowi, człowiekiem imieniem Bar-Jezus (syn Jezusa). Paweł odważnie skonfrontował się z czarownikiem, nazywając go sługą szatana i demaskując jego usiłowania, by nie dopuścić do poznania prawdy przez namiestnika. Cud oślepienia czarownika był dla namiestnika potwierdzeniem prawdziwości przesłania Pawła. Sergiusz Paweł był „pod wrażeniem” nie tyle samego cudu, ile „nauki Pańskiej” (Dz 13,12).

Do rozważenia: Misja na Cyprze wyznacza ważną zmianę. Po raz pierwszy Łukasz mówi o „Saulu, zwanym też Pawłem” (Dz 13,9). Od tej pory imię Saul znika, co niejako zaznacza, że od tej pory mamy do czynienia z Pawłem, apostołem pogan. Jednak najistotniejszym elementem sprawozdania jest uległa i pokorna reakcja Barnaby na postępy czynione przez Pawła. Do tamtej pory Barnaba odgrywał kierowniczą rolę, a bez niego Paweł prawdopodobnie pozostałby nie znanym nikomu szeregowym chrześcijaninem. Ale oto człowiek, który pozyskał Pawła do służby, usunął się pokornie, bez szemrania, na drugi plan. Dla Barnaby, którego imię oznacza „syna pocieszenia”, misja jest ważniejsza niż to, kto ją pełni. Czego możemy się nauczyć od Barnaby?

II. Misja w Antiochii Pizydyjskiej (przeczytaj Dz 13,14-52).

Kazanie Pawła w Antiochii Pizydyjskiej jest chyba najpełniej sprawozdanym kazaniem apostoła. W kazaniu tym Paweł zaznacza, że historia świata nie jest ciągiem przypadków, ale to Bóg realizuje plan działania zgodnie ze swoją wolą. Ten sposób myślenia odpowiada pogładowi innych przywódców, mianowicie Piotra i Szczepana. W ich kazaniach dominuje jeden temat - Bóg jest Bogiem historii i Panem wszechświata. Jego uniwersalne przesłanie jest takie, iż Jego miłość, miłosierdzie i łaska są dostępne dla wszystkich - zarówno Żydów jak i pogan - a prawda ta była przekazywana z pokolenia na pokolenie od czasów Abrahama aż do czasów Jezusa Chrystusa. Paweł twierdzi, że łącznikiem między starym i nowym, między prorokami a ewangelią, między nadzieją a jej spełnieniem, jest życie i służba Jezusa. Jezus jest wypełnieniem mesjańskiej nadziei Izraela i w Nim historia narodu izraelskiego znalazła

kulminację. Od tej pory zbawienie zarówno Żydów jak i pogan zależy od tego, jak ludzie odnoszą się do zbawiennej łaski Jezusa.

Najważniejsza część kazania Pawła to Dz 13,26-39. Zawiera ona następujące fundamentalne prawdy: (1) Bóg objawił przez Jezusa swój plan zbawienia; to objawienie jest sednem historii Izraela od Abrahama do Chrystusa. (2) Choć lud, do którego przyszedł Chrystus, odrzucił Go i ukrzyżował, Boga nie można pokonać. W Bożym planie ukrzyżowanie Jezusa jest ostateczną ofiarą za grzechy świata. (3) Jezus nie tylko ofiarował siebie jako ofiarę za grzechy, ale także zmartwychwstał, odnosząc zwycięstwo nad grzechem i śmiercią. On jest ostatecznym zwycięzcą. (4) Zwycięstwo Jezusa nad grzechem i moc Jego zmartwychwstania są dostępne dla każdego, kto wierzy w Niego - tak Żyda jak poganina - aby wszyscy mogli należeć do wspólnoty odrodzonych przez Jezusa.

Do rozważenia: Kiedy zespół misyjny dotarł do Pergii w drodze do Antiochii Pizydyjskiej, wydarzyła się przykra rzecz - Jan Marek postanowił opuścić misję i wrócić do domu w Jerozolimie. Nie został podany żaden konkretny powód. Ta dezercja Marka stała się tak zapalną kwestią, że kiedy apostołowie planowali drugą podróż misyjną około trzy lata później, Paweł odmówił zabrania Marka. Jednak Barnaba nalegał, by Marek wyruszył z nimi. Wyniknął spór tak poważny, iż misjonarze postanowili się rozdzielić. Co do Marka, Duch Święty prowadził go i powierzył mu ważne zadania. To on napisał ewangelię noszącą jego imię - pierwszą, jaka powstała! Po latach Paweł, jako więzień w Rzymie, pisał do Tymoteusza: „Weź Marka i przyprowadź z sobą, bo mi jest bardzo potrzebny do posługiwania” (2 Tm 4,11). Trzeba było sporo czasu, by Paweł zrozumiał, że łaska oznacza także dawanie ludziom drugiej szansy. Nawet wierzący zawodzą czasami, ale „kto mieszka pod osłoną Najwyższego” (Ps 91,1), ten może się podnosić z upadków i zamieniać niepowodzenia w sukcesy.

Etap 3 - Zastosowanie

Tylko dla nauczyciela: Antiochia była miastem bezpiecznym, zamożnym i nacechowanym religijną obojętnością. Ale wierzący, którzy się tam schronili, mieli większe ambicje - pragnęli uczynić możliwym to, co wydawało się niemożliwe. Antiochia wskazuje, że chrześcijaństwo może się stać domem bez ścian. Tak rzeczywiście było. Jednak nie było to dziełem Żydów ani owocem wytrwałości pogan, ani nawet efektem ich połączonych wysiłków i zalet. Było to raczej dowodem działania „łaski Bożej” (Dz 11,23).

Pytanie do przemyślenia/zastosowania: W jaki sposób działanie takiej łaski przejawia się w twoim zborze i społeczeństwie? W jaki konkretny sposób twój zbor i ty osobiście przyczyniacie się do tego, iż społeczeństwo bardziej docenia działanie łaski Bożej?

Etap 4 - Tworzenie

Tylko dla nauczyciela: Poświęć nieco czasu na dzielenie się świadectwami. Ci, którzy założyli zbor w Antiochii, uciekli tam przed prześladowaniem i uciskiem. Zapytaj uczestników lekcji, czy byli kiedykolwiek ofiarą znieważania i umniejszania ich ludzkiej godności. Zapytaj, jak przeciwstawili się temu problemowi lub jak powinni byli się mu przeciwstawić. Jak możemy uczynić doświadczenie zboru w Antiochii więcej niż naszym marzeniem - naszym doświadczeniem?